

Ars poetica

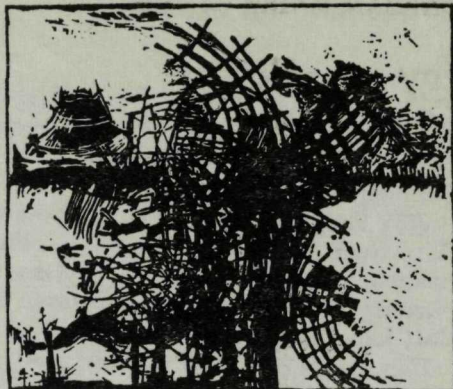
Itt szép
szavaknál mindig
többet vár a nép.
Írni csak úgy érdemes,
ha a tételen
túlnő a tét.

Elválás

Indulatvillámok tüze
szörnyeket teremt és kiolt
tudatomnak holt tájain.
Egy pillanat, s — igaz se volt.

Kell legyen annyi tisztelet,
ha nem egymás — magunk iránt —
Emberségünk zálogául
elviselni azt, aki bánt.

DUDÁS SÁNDOR — ez a „csönd-kiáltó” fiatal nyomdász-könyvkötő poéta — akitől az elmúlt években már közöltünk néhány szép verset —, a Teljes Csend Világában él. Fülében még sohasem vert visszhangot a körülöttünk kavargó-lüktető élet robaja és zenéje, se a vizek csobbanása. Nem hallja se a szelek és fák suhogását, se a madarak énekét, se az aszszonyok-lányok-gyerekek sírását-kacagását, és az élő emberi szó, érdes zengő férfibeszéd csodáját is kénytelen embertársai ajkáról leolvasni. És mégis, ez a küzdő-vajúdo, Teljeségért viaskodó fiatal munkásember tollat vett a kezébe, hogy némán is elmondja, elkiáltja és énekelje mindazt, amit rendkívül érzékeny, kifinomult belső hallásával — a szemével és szellemével — az élet rezgéseiből, a Fény, az Árnyak, a Képek, a Mozgás és a Hangok Vilá-

gából érzedel, „meghall”, hogy értő, remek-gyönyörű versekben és tollrajzokban megvallja azokat az érzelmeket és gondolatokat, vágyakat, keserveket és örömekeket, amelyek a Hangok Tartományából kirekedt emberek életét és a Hallók életét megkülönböztetik és mégis — a humánumban és a közös egy-emberi-sorsban-világban — összekötik és összehangolják.

Úgy vélem, hogy Dudás Sándor, ez a nagyon tehetséges, nem mindennapi habitussal megáldott fiatal költő abban a hitben és tudatban szólhat úgy önmaga, mint sorstársai nevében, hogy sajátos, eredeti indulataival és harmóniakeresésével egész emberi-költői világképünket gazdagabbá, teljesebbé teheti.

Kérem, olvassák őt szeretettel és tisztelettel.

CSEPELI SZABÓ BÉLA